

Mumia kota

- Czas powstania Okres ptolemejsko-rzymski (332 p.n.e.–395 n.e.)
- Miejsce powstania el-Ashmunein
- Wymiary wysokość: 36,5 cm
- Numer inwentarzowy MAK/AS/1642
- Muzeum [Muzeum Archeologiczne w Krakowie](#)
- Tematy [religijność](#), [natura](#), [śmierć](#)
- Technika [mumifikowanie](#)
- Materiał [płótno nasączone żywicą](#)
- Prawa do obiektu Muzeum Archeologiczne w Krakowie
- Prawa do wizerunków cyfrowych domena publiczna
- Digitalizacja RPD MIK, 2014
- Tagi [śmierć](#), [starożytny Egipt](#), [mitologia](#), [tkanina](#), [archeologia](#), [zwierzęta](#), [3D plus](#), [bogowie](#), [kult](#), [domena publiczna](#), [mumia](#)

Mumia została starannie zawinięta w nasączone żywicą bandaże, których krzyżujące się paski tworzą geometryczny wzór. Górną część uformowano na kształt głowy zwierzęcia z zaznaczonymi szczegółami,

takimi jak oczy, nos i odstające uszy. Badania RTG wykazały, że pod bandażem znajduje się niezabalsamowany szkielet kota usztywniony patyczkiem, w celu zapewnienia mumii sztywności. W starożytnym Egipcie zwierzęta mumifikowano z różnych powodów. Jadalne części zwierząt konserwowano poprzez zanurzenie w soli, następnie zawijano je w bandaż i umieszczano w drewnianym sarkofagu o odpowiednim kształcie. Miało to służyć zmarłemu za pożywienie w zaświatach. Zmumifikowane zwierzęta domowe – jak małpy, psy, a nawet gazyle czy kaczkę umieszczano w komorze grobowej wraz z właścicielem, czasem bezpośrednio w jego sarkofagu. Najważniejszą rolę odgrywał jednak kult zwierząt, który ograniczał się do niektórych osobników z wybranych gatunków, w których miał mieszkać duch bóstwa. Po śmierci ich miejsce zajmowało zwierzę noszące specjalne, ściśle określone znaki. Największe znaczenie miał kult byka Apisa w Memfis, którego początki sięgają okresu I dynastii. Ze źródeł chrześcijańskich wiadomo, że kontynuowany był on do IV wieku. Na nekropoli memfickiej w Sakkara zachowało się ogromne cmentarzysko zmumifikowanych byków. W okresie Późnym i ptolemejsko-rzymskim zaczęto masowo produkować mumie zwierząt, które służyły jako wotywne ofiary składane przez pobożnych pielgrzymów bóstwom. Słynne katakumby w Tuna el-Gebel zawierały mumie pawianów i ibisów – zwierząt poświęconych Thotowi. Mumie kotów, których określone osobniki uważane były za wcielenie bogini Bastet składano w ośrodku jej kultu w Bubastis. W XIX wieku mumie kotów masowo przywożono statkami do Anglii, gdzie służyły do użycia ziemi.

Opracowanie: Krzysztof Babraj (Muzeum Archeologiczne w Krakowie), Redakcja WMM, © wszystkie prawa zastrzeżone